

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμῆ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant, (συνέχεια καὶ τέλος). — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτῆ

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ προσηλωθήσαν ἐπὶ τῆς νέας· καίτοι δὲ πολλάκις εἶχε παραστῇ εἰς τὰς ὑστάτας στιγμὰς καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχορραγούντων, οὐχ ἦττον οὐδέποτε ἴσως εἶχε τοσοῦτον ἐκπληγῇ ὅσον ἐπὶ τῷ σκληρῷ καὶ σπαραξικαρδίῳ ἐκείνῳ θεάματι.

— ὦ! ἐπιθύρῃσεν, ἡ δυστυχὴς νέα!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μοναχοῦ ἡ Ζολάνδη ἐκινήθη ὅπως τείνη τὴν χεῖρά της εἰς τὸν μοναχόν, ἀλλ' ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀδύνατος καὶ ψυχρά.

Τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ ἐφωτίσθη αἴφνης ὑπὸ θεοῦ ἐλέου.

Δι' ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ νεύματος ἔδειξε τὴν νέαν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

— Ἀφήσατέ με μόνον, κύριοι! εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀνέκει ἤδη εἰς ἐμέ!...

Ὁ Ζιάκ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ αὐστηρᾷ συμπεριφορᾷ τοῦ μοναχοῦ, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

Μεῖνας μόνος, ὁ Μαλκράφτ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδρας πλησίον αὐτῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Ἐπεθύμησας νὰ μ' ἴδῃς, κόρη μου; εἶπε προσπαθὼν ν' ἀπαλύνῃ τὴν συνήθως τραχεῖαν φωνὴν του.

— Ναί... πάτερ μου...

— Περίμενε, τέκνον μου... Πρὶν ἢ ἀρχίσῃς νὰ ὁμιλῇς, πῆς ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυροῦν τι φιαλίδιον, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου ρευστοῦ ἐν τινι ποτηρίῳ ἡμιπεπληρωμένῳ ὕδατι.

— Πῆς χωρὶς φόβον... τοῦτο θὰ σοὶ δώσῃ δυνάμεις, ὅπως δυνήθῃς νὰ ἐξομολογηθῇς.

Καί, πλησιάζας τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νέας, ἔχυσε βραδέως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἰς τὸ στόμα της.

— Ἀχ! εἶπεν ἡ Ζολάνδη, αἰσθανθεῖσα

μεγίστην ἀναψυχὴν, ἐνῶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της ἀνελάμβανον τὴν χροιάν των.

— Αἰσθάνεσαι καλλίτερα, κόρη μου; ἠρώτησεν αὐτὴν συμπαθῶς ὁ Μαλκράφτ.

— Ναί... ναί... πολὺ καλλίτερα.

Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἑντρομος, μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, πάτερ μου! μὴ μ' ἐγκαταλείψετε!

— Ὅχι βεβχίως, κόρη μου... Θὰ μείνω ἐδῶ ὅσον θέλεις, ἐρ' ὅσον ἔχεις ἀνάγκην τῶν παρηγορητικῶν μου λόγων! Αὐτὸς ὁ Ζιάκ, ὅσῳ ἄτιμος καὶ ἂν ἦνε, δὲν θὰ τολμήτῃ νὰ μὲ ἀποδιώξῃ. Σοὶ το ὀρκίζομαι!

Ἡ Ζολάνδη, ἀκούσασα τὸν μοναχόν ὁμιλοῦντα κατὰ τοῦ Ζιάκ, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει ἑκθαμβός.

— Ἦδη, τέκνον μου, ἐπανελάβεν ὁ Μαλκράφτ, εἰμαι ἕτοιμος νὰ σε ἀκούσω.

Μόλις δὲ ἡ νέα ἤρξατο διηγούμενη τὸν βίον της, τὸν θλιβερόν καὶ πλήρη περιπετειῶν βίον της, αἴφνης διεκόπη ὑπὸ τοῦ Μαλκράφτ.

— Πρῶτον, εἶπε, κόρη μου, πρέπει νὰ μάθω τ' ὄνομά σου.

— Ζολάνδη, πάτερ μου ἀπήντησεν ἡ δέως ἡ νέα.

Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη ὠχρὸς καὶ τρέμων.

— Τί ἔχετε, πάτερ μου; εἶπεν ἐκπληκτός ἡ νέα.

— Ζολάνδη, εἶπε... ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς τρεμούτης.

— Ναί... πάτερ μου.

— Καί... πῶθεν ἐρχεσαι;

— Ἐκ Πηρισιῶν.

— Ἐκ Παρισιῶν;

— Ναί.

— ὦ! Θεέ μου! εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἀλλὰ...

Δὲν κατῴκεις μίαν οἰκίαν περιτετοιχισμένην πανταχόθεν;

— Ναί... ὁδὸς Βιέβρης.

— Ὁδὸς Βιέβρης... αὕτῃ εἶνε!...

Καί, γονυπετήσας, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— ὦ! Ὑψίστε Θεέ! εἶπεν ὁ μοναχός, ἐνῶ δάκρυα ἄφθονα ἐκάλυπτον τὰς παρειάς του, εἶνε μεγάλη καὶ ἄπειρος ἡ ἀγαθότης

σου, ὅπως μέγας καὶ ἄπειρος εἶνε ὁ οἰκτός σου!... Εὐλογημένον εἴη τὸ ὄνομά σου Θεέ μου.

Ἡ Ζολάνδη παρετήρει ἐκπληκτός τὸν μοναχόν.

— Ἀχ! δυστυχὴς νέα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς συμπαθῶς... Πῶς θὰ ἐπανεῖλθῃ τὸ μεῖδιμά εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀτυχοῦς Ὀλιβιέρου!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα προφερόμενον, ἡ Ζολάνδη ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Δάμψις τις ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της.

— Ὁ Ὀλιβιέρους!... ὁ ἄθλιος αὐτός Ὀλιβιέρους!... ὁ ὁποῖος μ' ἐπώλησεν!... ὁ ὁποῖος μ' ἐπρόδωκε!... Μὴ ὁμιλεῖτε πλέον περὶ αὐτοῦ, ἂν θέλετε ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ!...

Καὶ ἐπανεπέσε καταβεβλημένη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ὁ Μαλκράφτ προῦχώρησε πρὸς αὐτήν.

— Μὴ βλασφημῇς, ἀτυχὲς τέκνον! εἶπε διὰ φωνῆς ἡδίας ἅμα καὶ εὐσταθοῦς. Μὴ κατηγορῇς ἄνευ λόγου! μὴ καταρᾶσαι ἄνευ ἀποδείξεων! Ὁ Ὀλιβιέρους εἶνε ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἔπαυσέ ποτε τοῦ νὰ σ' ἀγαπᾷ... πάντοτε ὑπῆρξεν ἄξιός τοῦ ἔρωτός σου!...

— Αὐτός!... εἶπεν ἡ Ζολάνδη, καὶ πῶς;... Ἀχ! ὅταν σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα, πάτερ μου, τότε θὰ κρίνετε...

Βαθὺς στεναγμός διεκόφεν αὐτήν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω, κόρη μου.

— Σεῖς; εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Ἀκουσον, ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν του, δὲν εἶνε ἄξιός το-
σοῦτου μίσους.

— Ἀχ! συγγνώμην, πάτερ μου, ἂν ἀμφιβάλλω ἔτι εἰς τοὺς λόγους σὰς, εἰς τοὺς ὁποίους, ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχω πεποιθῇσιν. Ἀλλὰ συνεθίσασα εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην, εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀτιμίαν, ἀπορούσα ἐρωτῶ ἑμαυτὴν μὴ καὶ σεῖς εἴσθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τοσοῦτον ἀσπλαγχνῶς μὲ κατετυράννησαν!

Βαθεῖα τις λύπη ἀπεικονίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ.

— Ναί!... ἐννοῶ, εἶπεν, ἡ δυστυχία σὲ καθιστᾷ δύσπιστον... ἀλλὰ θεώρησόν με κατὰ πρόσωπον!... καὶ εἰπὲ ἂν ὁμοιάζω πρὸς ἀπατεῶνα.